

Handen Thuis Houden!

Hein de Haan

2 overdenkingen over de typologische les in genade alleen

INHOUDSOPGAVE

1. Davids dienst voor Yahweh ging de mist in 5
2. Het van genade alleen verwachten 8

1. Davids dienst voor Yahweh ging de mist in

In het oude testament heb je veel plaatjes van Christus en het leven van Christus in de gelovige Je hoeft maar te denken aan het perfecte leven van Jozef. Voor ons voorbeeld van vandaag wil ik naar Koning David toe. Hij was een man naar Gods hart. Niet zozeer om zijn voorbeeldig leven, dat weten we wel allemaal. Het was zijn geloof.

We hebben allemaal wel van die toppers in het leven, waar we graag op terugkijken. David had ook zo'n topper. Die dag willen we er eens uitlichten. Davids dag met een gouden randje was de dag dat hij de ark van het verbond terug naar Jeruzalem bracht.....dat wil zeggen, de dag dat hij het op de goede manier deed.

Nu moet ik eerst iets zeggen over die ark van het verbond. Dat is één van de mooiste plaatjes van Christus in het Oude Testament. Het was maar gewoon een houten kist. Hij was gemaakt van acaciahout, maar dat zag je niet. Hij was namelijk van binnen en van buiten met goud bedekt. Het was dus zowel een houten als een gouden doos. Zo was Jezus Christus als mens (hout) de beelddrager van God (goud). Dit buitengewone vervlochten zijn zien we al gelijk in die ene doos.

In deze bijzondere kist komen we drie belangrijke zaken tegen.

1/ Allereerst: De twee stenen tafelen van het verbond. Die spreken van het leven van Christus. Niemand op aarde kon die tien Geboden volbrengen, behalve Christus. Hij kwam om die wet te vervullen in elk detail.

2/ Als tweede kom je daar de gouden pot met manna tegen. Dit hemelse voedsel spreekt van het leven dat Christus geeft door Zijn dood en opstanding.

Johannes 6: 32 - 35 Jezus zei tegen hen: Let op!, Ik zeg jullie, niet Mozes heeft aan jullie het brood uit de hemel gegeven, maar mijn Vader geeft jullie het ware brood uit de hemel; want dat is het brood van God, dat uit de hemel neerdaalt en aan de wereld het leven geeft. Zij zeiden dan tegen Hem: Heer, geef ons altijd dit brood. Jezus zei tegen hen: Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.

3/ En als laatste vinden we in die kist de staf van Aaron, die uitliep, die bloeide. Daar zien we de werking van het opstandingleven van Christus. Die staf op zichzelf was volslagen levenloos en toch verscheen daar leven. Er kwamen knoppen, bloesem en zelfs vruchten, amandelen.

Dan krijgen we nu de betekenis van deze plaatjes:

In die gouden kist, die spreekt van Jezus Christus als mens (hout), die de beelddrager van God (goud) is, vinden we, verborgen voor het oog, de heerlijkheden van Zijn Persoon en Zijn werk. Maar dat was nog niet alles. Als kroon op het geheel had die kist ook nog een deksel. Dat heet in de Bijbel het verzoendeksel of heel letterlijk: de genadetroon. Het was het meest rijk versierde onderdeel van de hele tabernakel. Twee cherubim (de uitvoerders van Gods oordeel) spreidden hun vleugels uit over het geheel en keken neer. Waar keken ze naar? Het bloed wat daar op de genadetroon is gesprekend. Er is hier geen oordeel omdat het bloed van Christus genade heeft bewerkt voor jou en mij!
Zomaar een gewone houten kist. Maar wat een heerlijke boodschap verkondigt het!

Deze boodschap van Gods genade wilde David centraal hebben staan in zijn land. Daarom moest de ark in Jeruzalem staan, zijn hoofdstad, de stad van David. Ik kan me zo makkelijk verplaatsen in dat verlangen van David. Als je ergens een plek hebt waar je jouw invloed uitoefent dan wil je ook dat daar het heerlijkste wat er in je leven is ook echt schittert. Jouw Heer, jouw Redder.

Maar er was een probleem. De Filistijnen hadden de ark te pakken gekregen. Hoe was dat nou mogelijk? De heerlijke boodschap die deze kist met zich meedroeg was toch bedoeld om in de handen te zijn van Gods eigen volk? Wat was er gebeurd?

Het volk had een soort magische kracht aan de kist zelf toegeschreven. Men was met de uiterlijke vorm op de loop gegaan en in de strijd tegen de Filistijnen hadden ze de kist mee het strijdveld op genomen.

Gods onoverwinnelijke kracht zou zich daarmee openbaren. De magische kracht was echter uitgebleven. De uiterlijke vorm had niet geholpen en de Filistijnen hadden de ark buitgemaakt.

Moeten we helaas ook niet concluderen dat wij ook vaak met de uiterlijke vorm van de boodschap aan de haal gaan? Onze samenkomsten zijn onze zogenaamde kracht geworden. De wijze waarop wij lof zingen is heilig. De kracht van de boodschap van een opgestane en verheerlijkte Heer hebben we ingeruild voor onze eigen verpakking. De boodschap is verloren geraakt in een wereld van vorm & ceremonie.

David had niet zo'n zweverige kijk op dit kistje. Hij wist dat Besaleël, de zoon van Uri, het had ontworpen voor de tabernakel. Voor David was het geen buitenaards voorwerp met speciale kracht. Nog steeds duikt die eigenaardige gedachtekrinkel op in zoektochten naar de ark. De grote Hollywood producer Steven Spielberg heeft er zelfs een speelfilm over gemaakt: De Nazi's die in de 2e wereldoorlog op zoek gingen naar de ark om onoverwinnelijk te zijn. Zo sterk heeft het magische denken deze geschiedenis overschaduwd. Nee, David had geen enkel bijgelovig idee over deze doos. Hij wist waar hij God kon vinden.

Psalm 123: 1 Ik hef mijn ogen op tot U, die in de hemel troont.

Zeven maanden nadat ze de ark op Israël hadden veroverd brachten de Filistijnen hem terug naar Israël, naar een klein plaatsje enkele kilometers ten westen van Jeruzalem, genaamd Kirjath Hearim. Daar bleef het zo'n 20 jaar in het huis van Abinadab (1 Sam. 5: 1 - 7:2).

David besloot de ark naar Jeruzalem te halen en hij pakte behoorlijk uit. Een groot orkest trok mee om de ark binnen te halen.

2 Samuel 6: 5 David en het hele huis van Israël dansten voor het aangezicht des Heren, onder begeleiding van allerlei instrumenten van cypressehout, citers, harpen, tamboerijnen, rinkelbellen en cimbalen.

Het heerlijkste moment van zijn leven. Daarvoor loofde en prees Hij zijn God. Maar het feestgewoel kwam tot zwijgen toen een ernstig ongeluk alles bedierf. Ze hadden de ark op een kar geplaatst, die getrokken werd door ossen. Toen ze bij de dorsvloer van Nakon kwamen struikelde één van de ossen en de ark verschoof daardoor zodanig dat het leek dat hij uit de kar zou vallen. Uzza, die de kar leidde, wilde dat natuurlijk tegenhouden, dus strekte die zijn hand uit om het tegen te houden. Dat is het enige wat hij deed. Uzza strekte zijn hand uit naar de ark van God en greep haar. Les eens op wat er dan gebeurt.

2 Samuel 6: 7 En de toorn van Yahweh ontbrandde tegen Uzza en God sloeg hem daar om deze onbedachtzaamheid; hij stierf daar bij de ark van God.

Het is uit deze tekst onweerlegbaar wie hier verantwoordelijk is voor de dood van Uzza. De toorn van God ontbrandde tegen Uzza. God sloeg hem. Dan kan je ook nog "hij stierf daar bij de ark van God" vertalen met dat hij stierf door de ark van God. God wenst dus absoluut niet dat we iemand anders de schuld van Uzzas dood geven. Gods schouders zijn breed genoeg om die schuld zelf te dragen.

Gaat God hier nou niet een beetje te ver? Zo'n extreme straf! En waarvoor? Uzza wilde alleen maar helpen!

Het hele gebeuren had een behoorlijke impact op David. Alle festiviteiten werden gecancelled en de ark werd ondergebracht in het huis van de Gatiëder Obed-edom. Let eens even op de reactie van David:

2 Samuel 6: 8 David was diep getroffen, omdat Yahweh zo'n zware slag aan Uzza had toegebracht; daarom noemt men die plaats Peres-uzza tot op de huidige dag.

"Diep getroffen" is eigenlijk wel heel zwak vertaald. Er zit in de woorden iets van boosheid. David werd kwaad. De Heer had Uzza wel heel extreem getroffen en dat beviel David helemaal niet. De angst had hem goed te pakken.

2 Samuel 6: 9 Op die dag werd David bang voor Yahweh en hij zei: Hoe zou de ark van Yahweh tot mij komen?

Oftewel: *“Hoe kan God dit nou maken terwijl ik juist het goede wens te doen? Ik wou de ark naar Jeruzalem brengen en moet je nou eens zien wat God doet - Hij doodt mijn man Uzza!”* David was dus behoorlijk boos, maar tegelijkertijd ook behoorlijk bang.

We kennen het vast allemaal wel: We willen zo graag voor de Heer iets betekenen. We zetten ons er helemaal voor in en waar leidt het naartoe? Het lijkt wel alsof we de geestelijke dood alleen maar steeds sterker ondervinden in al onze verrichtingen. We zijn boos. We zijn bang. Maar laten we daar niet bij blijven. We kunnen toch gaan onderzoeken wat we fout deden? We kunnen het Woord toch gaan lezen om te ontdekken hoe God wel wil werken in ons leven?

Genade wil werken in jouw en mijn leven. Genade wil centraal staan in ons hele doen en laten. Als we nu met al onze goede bedoelingen en al onze inzet niet merken dat God werkt, wat doen we dan? De beste oplossing is het voorbeeld dat David ons hier geeft. Laat al je inzet rusten en zoek in de Bijbel uit hoe genade werkelijk werkt. Dat antwoord is te vinden in de Bijbel en in het volgende artikel zullen we zien dat ook David dit ontdekt.

2. Het van genade alleen verwachten

De topdag, dat David de ark van het verbond zou thuis brengen in Jeruzalem was faliekant uit de hand gelopen. Er was een dode gevallen door de ark. Waarom?

David is blijkbaar op onderzoek uit gegaan en hij heeft antwoorden gevonden. God zelf had instructies gegeven hoe men moest omgaan met de ark. Hij verwachtte dus ook dat deze instructies opgevolgd zouden worden. Ook in onze tijd heeft God heel nadrukkelijk aangegeven hoe Hijzelf wil werken in ons leven. Een andere weg is er niet. Twijfel je daaraan? Spring maar eens uit het raam vanaf de 20e verdieping. Het maakt echt niet uit hoe netjes je ook geleefd mag hebben, als je beneden op het wegdek arriveert zul je de dood daar zeker ontmoeten. De wet van de zwaartekracht zal je nou eenmaal echt niet ontlopen. Gods instructies zijn er niet voor niets.

De eerste regel die God gaf i.v.m. de ark was dat alleen de Levieten, die God dienen in de Tabernakel, de ark mochten dragen. Uzza was een Leviet, dus die voorwaarde voldeed hij wel aan. Maar God had ook heel specifiek beschreven hoe dit moest gebeuren. Lees dat maar eens na:

Numeri 4: 15 Als Aaron en zijn zonen bij het opbreken van de legerplaats gereed zijn met het bedekken van het heilige en al het heilige gerei, dan zullen daarna de Kehatieten binnengaan om het te dragen; zij zullen echter het heilige niet aanraken, want dan zouden zij sterven. Dit is hetgeen de Kehatieten aan de tent der samenkomst te dragen hebben.

God had dus gezegd dat de Kehatieten, een speciale familie binnen de Levieten, de voorwerpen die binnen de Tabernakel thuis hoorden zouden dragen. Maar één ding wordt er wel heel overduidelijk bij vermeld. Aangezien deze Kehatieten zelf niet dienden in de Tabernakel mochten ze de ark niet aanraken. Dus in verband met het dragen van de ark was er een heel heldere regel: *“Handen thuis houden!”*

Een paar hoofdstukken verder treffen we de volgende instructie aan, die ook alweer veel te zeggen heeft over deze gebeurtenis. De Levieten, die dienst deden in de Tabernakel, kregen wel ossen met karren maar nou juist de Kehatieten, die de ark dus moesten dragen, kregen niets.

Numeri 7: 8 & 9 en vier wagens en acht runderen gaf hij aan de Merarieten, naar dat zij voor hun dienst nodig hadden, onder leiding van Itamar, de zoon van de priester Aaron. Maar aan de Kehatieten gaf hij niets, omdat op hen rustte de dienst van de heilige voorwerpen, die zij op hun schouder droegen.

Waarom mochten ze dus de ark niet op een kar vervoeren? Omdat ze het op hun schouders zouden dragen. David had Gods Woord onderzocht en dus had hij daarbij deze 2 zaken waarmee hij de fout inging ook ontdekt. Ze hadden van de Filistijnen de manier om de ark op een kar te vervoeren overgenomen en ze hadden hun handen niet thuis gehouden.

2 Kronieken 15: 2 Toen zei David: Niemand mag de ark van God dragen dan alleen de Levieten, want hen heeft Yahweh uitverkoren om de ark van Yahweh te dragen en Hem voor altijd te dienen.

Waarom deed David dit nou niet gelijk goed? Hij wist dit in eerste instantie gewoon niet.

2 Kronieken 15: 13 Want omdat je het de vorige keer niet gedaan hebt, heeft Yahweh, onze God, ons een zware slag toegebracht, omdat wij Hem niet hadden geraadpleegd, zoals het hoorde.

David heeft de Heer nu wel geraadpleegd. Hoe? Hij heeft het gewoon nagelezen in het Woord. Het onderzoeken van het Woord heeft alles te zeggen over hoe wij Hem dienen.

Kunnen wij in de huidige periode God dienen met de verkeerde aanpak? Er zijn, denk ik, twee overduidelijke voorbeelden te noemen dat wij het goede op de verkeerde manier kunnen doen. Voorbeeld nummer één betreft de reddingsweg. Nummer twee betreft de heiligingsweg.

We pakken natuurlijk als eerste voorbeeld nummer één. Iedereen wil gered worden. Natuurlijk, iedereen heeft daar zo zijn eigen voorstelling bij, maar iedereen wil een goede toekomst. Zelfs de pure atheïst, als je het hem op de man af zou vragen, zou zeggen: *“Als er een God is dan wil ik daar bij Hem zijn. Ik zou toch hartstikke gek zijn als ik dat niet zou willen!”* Ik denk dat daarom een heleboel mensen zich ook aansluiten bij één of ander kerkgenootschap, zich allerlei moeite getroosten met het volbrengen van bepaalde ceremoniën, rituelen ondergaan of liturgieën bijwonen. Ze willen allemaal het goede doen om bij God te komen. Het doel wat ze nastreven is prima, maar ze bewandelen de verkeerde weg. De Heer wist allang van tevoren hoe we de mist in zouden gaan met al onze eigen oplossingen. Daarom is Hij er zelf heel erg helder over geweest. Hij zei:

Johannes 14: 6 Jezus zei: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.

Jezus is de weg. Dit maakt van elk Isme, elke godsdienst, elke vrijzinnige of wettische kerk of wie of wat dan ook, die zegt: *“Doe iets om gered te worden”*, een doodlopende weg. De Heer Jezus zei: *“Ik ben de weg. Jouw rust is alleen in Mij. Jouw relatie met Vader God loopt alleen door Mij!”*

Als we aan het geloof denken gaat dat zo vaak in termen als *“De Christenheid”*, of nader gepreciseerd: Rooms Katholicisme, Protestantisme, Evangelisch of Pinkster. We vinden het helemaal niet vreemd meer terwijl we deze termen totaal missen in de Bijbel. Als mensen in de Schrift door God aangeraakt werden, dan behoorden ze heel simpel tot *“De Weg”*. Dus gewoon zoals Hij zichzelf noemt.

We gaan het weer eens even bekijken:

Handelingen 9: 1 & 2 En Saulus, nog dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren, ging naar de hogepriester, en vroeg van hem brieven naar Damascus voor de synagogen, om, als hij mannen en vrouwen, die van die weg waren, zou vinden, hen gevangelijk naar Jeruzalem te brengen.

Saulus was dus voor zijn bekering niet op jacht naar christenen maar naar mensen van de weg. Apollos, die in de Bijbel een groot prediker genoemd wordt, wist nog niet alles over de weg.

Handelingen 18: 26 En deze begon vrijmoedig op te treden in de synagoge. En toen Priscilla en Aquila hem hoorden, namen zij hem tot zich en legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit.

In de weg van God onderscheidde de gelovigen zich van de overigen, zoals de Bijbel dat ook aangeeft.

Handelingen 14: 16 Hij heeft ten tijde der geslachten, die achter ons liggen, alle volken op hun eigen wegen laten gaan,

Voor onze redding is er dus maar één weg en dat is Jezus Christus. We kunnen de kar van eigen inspanningen kiezen of het lid zijn van een bepaald kerkgenootschap of het volbrengen van bepaalde rituelen als bijvoorbeeld de doop of het avondmaal. Maar om een relatie met God te hebben is er maar één weg: Jezus Christus.

Het tweede voorbeeld van een goed doel op de verkeerde manier nastreven is de kar van heiliging. Die kar lijkt twee afdelingen te hebben. De ene afdeling is gevuld met de verslagen levens van mensen die zo graag een leven tot eer van God hadden willen leiden. Deze mensen zijn gevloerd door hun eigen onmacht en liggen nu in de kar met de verzuchting op hun lippen: *“Ach ik, ellendig mens”*. De andere afdeling is gevuld met zelfvoldane karakters, die echter de eisen van God tot haalbare normen verlaagd hebben. Met al hun wilskracht voldoen ze wat, naar hun mening, voor God wel voldoende moet zijn. Gods heilige eis in ons leven is en blijft echter al de heerlijke eigenschappen van de Persoon van de Heer Jezus. Hij verlaagt ze niet. Maar tevens weet Hij dat wij het niet kunnen volbrengen.

Luister! Je kunt dat heilige leven niet leven en God vraagt het ook niet van jou. Op de ark van God staat: *“Handen thuis houden!”* Blijf met je handen van die ark af. *“Ja maar”*, zeg je misschien, *“ik zou het toch op zijn minst moeten proberen”*. Dat is nou juist het probleem, dat proberen van ons. Paulus zegt:

Romeinen 6: 14 Immers, de zonde zal over jullie geen heerschappij voeren, want jullie zijn niet onder de wet, maar onder de genade.

Juist omdat we niet onder de wet zijn, maar onder de genade, voert de zonde geen heerschappij over ons. Wij zelf kunnen die strijd niet aan, want het vlees kan God niet behagen (Rom. 8: 7, 8).

Wat redding betreft is de boodschap: Niet zelf proberen. Voor heiliging is het precies dezelfde boodschap. Twee voorbeelden in onze directe praktijk van vandaag dat ook wij het goede willen doen op de verkeerde manier. Als we leren onze handen thuis te houden en helemaal te rekenen op genade alleen hebben we de boodschap van de ark voor de praktijk van ons leven goed geleerd.

